

ANA MAS PROJECTS

Rita Sala

Dalt, la serra

12.06 - 06.09.24

Rita Sala
Dalt, la serra (Sobre, la sierra)
12.06 - 06.09.24

Ana Mas Projects presenta la primera exposición individual de Rita Sala en la galería. La artista, que empezó a colaborar con la galería en 2023, ha sido incorporada recientemente como artista representada y tras su participción junto a Ana Mas Project en la feria CAN Ibiza 2023 y un solo project en INVESTEC Capo Town Art Fair 2024.

Durante los últimos años ha estado investigando sobre la necesidad humana de significar el espacio que se ocupa y se rodea, y de encontrar un sentido. Desde ahí se plantea la pintura configurando un espacio que al mismo tiempo que es contenido, contiene unas figuras que funcionan como fondo, y un fondo que es figura.

Para esta exposición la artista catalana ha trabajado un nuevo conjunto de obras, en las que recupera la práctica de la pintura al óleo. Sala ha querido centrarse, en esta ocasión, en su reflexión en torno al paisaje, entendiendo el paisaje desde una perspectiva expandida como un viaje que atraviesa estadios, capas, mundos imaginarios y otros sistemas emocionales, sexuales y políticos. Su obra se construye sobre unas narraciones pictóricas que se van alternando y superponiendo, que circulan y se relacionan a través de diferentes localizaciones, niveles y puntos de vista. Unas idas y venidas, entre cuestiones abstractas y cotidianas, que señalan lo mismo: los seres humanos y su actividad, pensamientos y afectos, recuerdos e historias de vida.

_ _

Rita Sala sabe de límites.

Más que la mayoría de la gente, en mi opinión. Es algo de lo que hablamos mucho en relación a su escritura hace un par de años. Le interesa mucho este tema, sobre todo cómo afecta a la noción del espacio y cómo lo ocupamos.

Antes de que empiece a empujar y arrastrar espacios alrededor, mucho pensamiento y análisis ya se han convertido en una parte natural del proceso. A veces esto se hace visible a través de su práctica con la escritura, pero también a través de imágenes estáticas o en movimiento.

Dicho esto, creo que ella se definiría como pintora. No sólo como una artista que pinta.
Es algo diferente, más obsesivo y extremadamente dedicado.

Todos sabemos que pintar puede parecer una actividad bastante inútil. Pero, como yo lo veo, la pintura es ideal para tratar los espacios. Es a la vez sobre y dentro. Ambas cosas al mismo tiempo.

El primero de estos espacios, que intentaré describir, existe dentro de los límites del marco. Esta es una idea más general, y creo que la mayoría de la gente se refiere a este espacio cuando habla de lo que ocurre en un pintura.

En este caso, sin embargo, se trata de una exposición en la que nos movemos dentro de un paisaje pictórico. La visión está fragmentada, pero su totalidad crea una vista panorámica. Automáticamente, nuestra imaginación se pone a trabajar para rellenar los espacios en blanco.
Las capas finas de pintura aplicadas de algún modo logran crear la más espesa de las atmósferas. Estar aquí resulta extrañamente familiar, aunque todo ocurra en un estado mental, mientras encadeno estas palabras. Sin embargo, la sensación es de estar en casa, de pertenecer.

Dalt, la Serra es un despliegue de paisajes. No obstante, la autora pone a prueba los géneros, ya que la mayoría de las pinturas están habitadas por figuras voluminosas y extrañamente atemporales.
Tengo la sensación de que si uno de estos habitantes decidiera moverse, inevitablemente se llevaría consigo el paisaje. Se les pegaría, dejando tras de sí un vacío pictórico sin pigmento, en forma de figura.

Tal como yo lo veo, los personajes se visten de algún modo con el espacio, aunque parezcan estar desnudos. Eso significa que literalmente encarnan los paisajes. Y debo confesar que me gusta mucho esa idea: cómo la ausencia de algo se convierte en el camuflaje definitivo.

Una armoniosa sensación se ve deliciosamente interrumpida por las figuras. No sólo están presentes en el paisaje, sino que forman parte de su construcción. Los cuerpos se superponen y rompen la monotonía de la belleza, que en cierto modo los despoja de su potencial divinidad.
Al humanizar las figuras, escribiendo sobre ellas, espero no estropear tu percepción de ellas, ni sus planes. Porque estoy seguro de que algunas tienen planes.

A veces las figuras se apoyan unas con otras, a veces en el horizonte. Parece que lo construyen, pero también tienen la capacidad de interrumpirlo. Técnicamente hablando, el horizonte es también lo que hace que estos cuadros sean paisajes. No me refiero sólo a cómo se aplicó la pintura.
Las imágenes están pintadas sobre la superficie con pinceladas repetitivas. Casi parece que Rita estuviera escribiendo un texto. Esto también significa que comparten una línea común, una línea que separa esto de aquello.
Una frontera imaginaria cuestionada sólo por la silueta de una montaña serrada. La que da título a la exposición.

Los cuadros revelan diferentes escenas de una misma historia. Las figuras que ocupan estos paisajes podríamos ser nosotros, los espectadores. Algunos viven allí, mientras que otros están congelados en una rectificación pictórica en medio del movimiento.

La instalación invita al espectador a moverse alrededor, fuera del marco mencionado anteriormente, siguiendo caminos naturales. Esto conduce al descubrimiento de diferentes puntos de vista. Pero estos puntos también se convierten en puntos de partida para entender el paisaje como espacio.
Estos son cuadros que, obviamente, activan primero los ojos y la mente, pero luego, de algún modo, llegan a la nariz y, finalmente, al cuerpo entero.
De alguna manera, noto el olor tanto del campo catalán como del estudio donde se concibieron los cuadros. No muy lejos de donde nos encontramos, en medio de una zona industrial, pero densamente superpoblada de la ciudad.

Esto es lo que me parece fascinante: Cómo el paisaje(s) es/son a la vez panorama y primer plano.
Tengo la sensación de que a veces Rita viaja hasta allí sólo para estar a solas con el espacio.
La Sierra, es la promesa de una idea, un lugar que sólo podemos tratar de captar en el fondo. A veces a solas, a veces no.

Aunque sea naturalmente frustrante, debo decir que lo prefiero así. La potencialidad de la imaginación subjetiva se acerca mucho a lo que creo que se debe haber sentido al pintar estas pinturas.

Rasmus Nilausen, artista.

Rita Sala
Dalt, la serra (Over, the Range)
12.06 - 06.09.24

Ana Mas Projects presents Rita Sala's first solo exhibition at the gallery. The artist, who began working with the gallery in 2023 and officially joined its portfolio recently, took part with Ana Mas Projects at the 2023 CAN Ibiza art fair and presented a solo project at the 2024 Investec Cape Town Art Fair.

In recent years, the Catalan artist has been exploring the human need to signify the space one occupies and surrounds oneself with, and to find meaning. From that starting point, her painting aims to configure a space that, while contained, also contains figures that function as a background and a background that is a figure.

For this exhibition, Sala has produced a new series of works in which she returns once more to the practice of oil painting. On this occasion, she focuses on the landscape, examining it from an expanded perspective as a journey that goes through stages, layers, imaginary worlds and is affected by other emotional, sexual and political systems. Her work is constructed around pictorial narratives that alternate and overlap, which circulate and interrelate through different locations, levels and points of view. Twists and turns, between abstract and everyday issues, that all point to the same thing: human beings and their activity, thoughts and affections, memories and life stories.

– –

Rita Sala knows about limits.

More than most people, if you ask me. It is something we talked a lot about in relation to her writing a couple of years back. She is very interested in this subject, especially how it affects the notion of space and how we occupy it.

Before she starts pushing and dragging spaces all around, much thought and analysis have already become a natural part of the process. Sometimes made visible through her writing practice, but also using both moving and static imagery.

That said, I believe she would define herself as a painter. Not just an artist who paints.
It is somewhat different, more obsessive, and extremely dedicated.

We all know how painting can seem quite useless as an activity to engage in. But the way I see it, painting is actually ideal when it comes to dealing with spaces. It is both on and in. At the same time.

The first of these spaces, which I will attempt to describe, exists within the limits of the frame. This is a more general idea, and what I think most people would refer to when discussing what is happening in a painting.
In this case, however, we are dealing with an exhibition in which we find ourselves moving about inside a painterly landscape. The view is fragmented, but its totality creates a panoramic view. Automatically our imaginations are put to work to fill in the blanks.
Thinly applied layers of paint somehow manage to create the thickest of atmospheres. Being here feels weirdly familiar even if it is all happening in a mental place, as I put these words together. Yet, it feels like being at home, like belonging.

Dalt, la Serra is a display of landscapes. However, the genres are being tested by the author since most paintings are inhabited by bulky, weirdly timeless figures.
I have the feeling that if one of these inhabitants chose to move, they would inevitably bring the landscape with them. It would stick to them, leaving behind an unpigmented, figure-shaped, pictorial void.

The way I see it, the characters are kind of wearing the space, even if they appear to be naked. This means that they literally embody the landscapes. And I must confess that I really enjoy that idea: How the absence of something becomes the ultimate camouflage.

A harmonious feeling is deliciously interrupted by the figures. They are not only present in the scenery; they form part of its construction. Bodies overlap and break the monotony of beauty, which somehow strips them of their potential divinity.
As the figures become humanised, by writing about them, I hope not to spoil your perception of them, nor their plans. Because I am certain that some of them have plans.

Sometimes the figures support each other, sometimes the horizon. It seems like they build it, but they also have the capacity to interrupt it. Technically speaking, the horizon is also what makes these paintings landscapes. I am not just referring to how the paint was applied.
The images are painted onto the surface in repetitive brushstrokes. It almost seems like she was writing a text. This also means that they share a common line, one which separates this from that. It is an imaginary boundary only challenged by the silhouette of a serrated mountain.
The one that gives the show its title.

The paintings reveal different scenes in the same history. The figures that occupy these landscapes could be us, the viewers. Some are found dwelling there, while others are frozen in painterly rectification in mid-motion.

The installation invites the viewer to move around, outside the frame mentioned above, following natural paths. This leads to the discovery of different points of view. But these points also become ones of departure: for understanding landscape as space.
These are paintings that obviously first activate the eyes and the mind, but then they sort of hit the nose and finally the entire body.
I can somehow smell both the Catalan countryside as well as the studio where the paintings were conceived. Not far from where we stand, in the middle of an industrial yet densely overpopulated part of town.

This is what I think is fascinating: How the landscape(s) is/are both scenery and foreground.
I have a feeling that sometimes Rita will travel there just to be alone with the space.
La Serra, the mountain, is the promise of an idea; a place that we can only try to grasp in the background. Sometimes alone, sometimes not.

Even if it is naturally frustrating, I must say, that I prefer it this way. The potentiality of subjective imagination comes very close to what I believe it must have felt like to paint these paintings.

Rasmus Nilausen, artist.

Rita Sala
Dalt, la serra
12.06 - 06.09.24

Ana Mas Projects presenta la primera exposició individual de Rita Sala a la galeria. L'artista, qui va començar a col·laborar amb la galeria l'any 2023, ha estat incorporada recentment com a artista representada i ha participat amb Ana Mas Project a la fira CAN Ibiza 2023 i amb un solo project a la fira INVESTEC Cape Town Art Fair 2024.

Durant els últims anys ha estat investigant sobre la necessitat humana de significar l'espai que s'ocupa i s'envolta, i de trobar-hi un sentit. Des d'aquí es planteja la pintura configurant un espai que al mateix temps que és contingut, conté unes figures que funcionen com a fons, i un fons que és figura.

Per aquesta exposició l'artista catalana ha treballat en un nou conjunt d'obres, en les que recupera la pràctica de la pintura a l'oli. Sala ha volgut centrar-se, en aquesta ocasió, en la seva reflexió entorn del paisatge, entenent el paisatge des d'una perspectiva expandida com un viatge que travessa estadis, capes, mons imaginaris i altres sistemes emocionals, sexuals i polítics. La seva obra es construeix sobre unes narracions pictòriques que es van alternant i superposant, que circulen i es relacionen a través de diferents localitzacions, nivells i punts de vista. Unes anades i vingudes, entre qüestions abstractes i quotidianes, que assenyalen el mateix: els éssers humans i la seva activitat, pensaments i afectes, records i històries de vida.

– –

La Rita Sala en sap de límits.

Més que la majoria de la gent, segons la meva opinió. En vam parlar molt en relació amb la seva escriptura fa un parell d'anys. Li interessa molt aquest tema, sobretot com influeix en la noció de l'espai i com l'ocupem.

Abans que comenci a empènyer i arrossegar espais per tot arreu, molts pensaments i anàlisis ja s'han convertit en una part natural del procés. De vegades això es fa visible a través de la seva pràctica d'escriptura, però també a través d'imatges en moviment i estàtiques.

Dit això, crec que ella es definiria com a pintora. No només com una artista que pinta.
És diferent, més obsessiu i extremadament dedicat.

Tots sabem que pintar pot semblar una activitat força inútil. Però, de fet, al meu parer, la pintura és ideal per abordar els espais. És alhora sobre i dins. Totes dues coses al mateix moment.

El primer d'aquests espais, que miraré de descriure, existeix dins els límits del marc. Aquesta és una idea més general, i crec que la majoria de la gent es refereix a aquest espai quan parla del que passa en una pintura.

En aquest cas, però, es tracta d'una exposició en què ens movem dins un paisatge pictòric. La visió està fragmentada, però la seva totalitat crea una vista panoràmica. Automàticament, la nostra imaginació es posa a treballar per omplir els espais en blanc. Les fines capes de pintura d'alguna manera aconsegueixen crear la més espesa de les atmosferes. Estar aquí m'és estranyament familiar, malgrat que tot passi en un estat mental, mentre encadeno aquestes paraules. Tanmateix, la sensació és d'estar a casa, de pertinença.

Dalt, la Serra és un desplegament de paisatges. Ara bé, l'autora posa a prova els gèneres, ja que la majoria de pintures estan habitades per figures voluminoses i estranyament atemporals.

Tinc la sensació que si un d'aquests habitants decidís moure's, inevitablement s'emportaria el paisatge. Se'ls enganxaria i deixaria rere seu un buit pictòric sense pigment i en forma de figura.

En la meva opinió, tot i que semblin despullats, els personatges es vesteixen amb l'espai, d'alguna manera. Això significa que literalment encarnen els paisatges. I he de confessar que m'agrada molt aquesta idea: que l'absència de quelcom es converteixi en el camuflatge més definitiu.

Una harmoniosa sensació queda deliciosament interrompuda per les figures, que no només estan presents al paisatge, sinó que formen part de la seva construcció. Els cossos se superposen i trenquen la monotonia de la bellesa, que en certa manera els despulla de la seva divinitat potencial. Humanitzant les figures, escrivint sobre elles, espero no espatllar-ne la teva percepció, ni els seus plans. Perquè estic segur que algunes tenen plans.

A vegades les figures es recolzen les unes amb les altres, a vegades amb l'horitzó. Sembla que el construeixen, però també tenen la capacitat d'interrompre'l. Tècnicament parlant, l'horitzó és també el que determina que aquests quadres siguin paisatges. No em refereixo només a com s'hi ha aplicat la pintura.

Les imatges estan pintades sobre la superfície amb pinzellades repetitives. Gairebé sembla com si la Rita estigués escrivint un text. Això significa també que comparteixen una línia comuna, una línia que separa això d'allò. Una frontera imaginària qüestionada només per la silueta d'un muntanya serrada. La que dona títol a l'exposició.

Els quadres revelen diferents escenes d'una mateixa història. Les figures que ocupen aquests paisatges podríem ser nosaltres, els espectadors. Alguns hi viuen, mentre que d'altres estan congelats en una rectificació pictòrica enmig del moviment.

La instal·lació convida l'espectador a moure's al voltant, fora del marc esmentat anteriorment, seguint camins naturals. Això condueix al descobriment de diferents punts de vista. Però aquests punts es converteixen, també, en punts de partida per entendre el paisatge com a espai.

Aquests són quadres que, òbviament, activen primer els ulls i la ment, però després, d'alguna manera, arriben al nas i, finalment, al cos sencer.

De tota manera, noto l'olor tant del camp català com de l'estudi on es van concebre els quadres. No gaire lluny d'on som ara, enmig d'una zona industrial però densament superpoblada de la ciutat.

Això és el que em sembla fascinant: com el paisatge(s) és/son alhora panorama i primer pla.
Tinc la sensació que a vegades la Rita viatja fins allà només per estar sola amb l'espai.
La Serra, és la promesa d'una idea, un lloc que només podem mirar de captar en el fons. A vegades sols, a vegades no.

Encara que sigui naturalment frustrant, he de dir que m'ho estimo més així. La potencialitat de la imaginació subjectiva s'acosta molt al que penso que es deu haver sentit en pintar aquestes pintures.

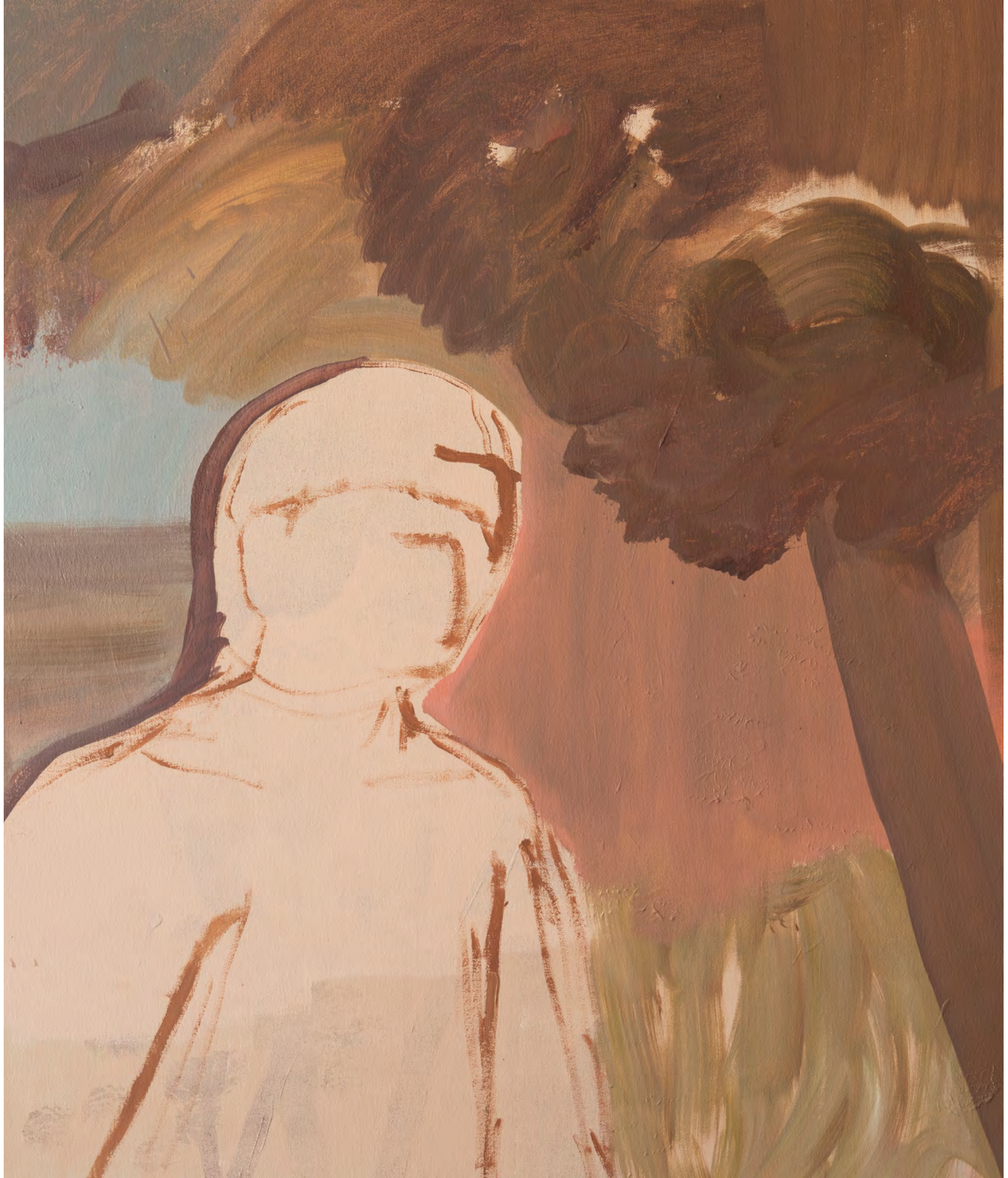
Rasmus Nilausen, artista.



‘Dalt, la serra’ Rita Sala. Ana Mas Projects, Hospitalet de Llobregat, Barcelona, 2024 © Photo: Roberto Ruiz



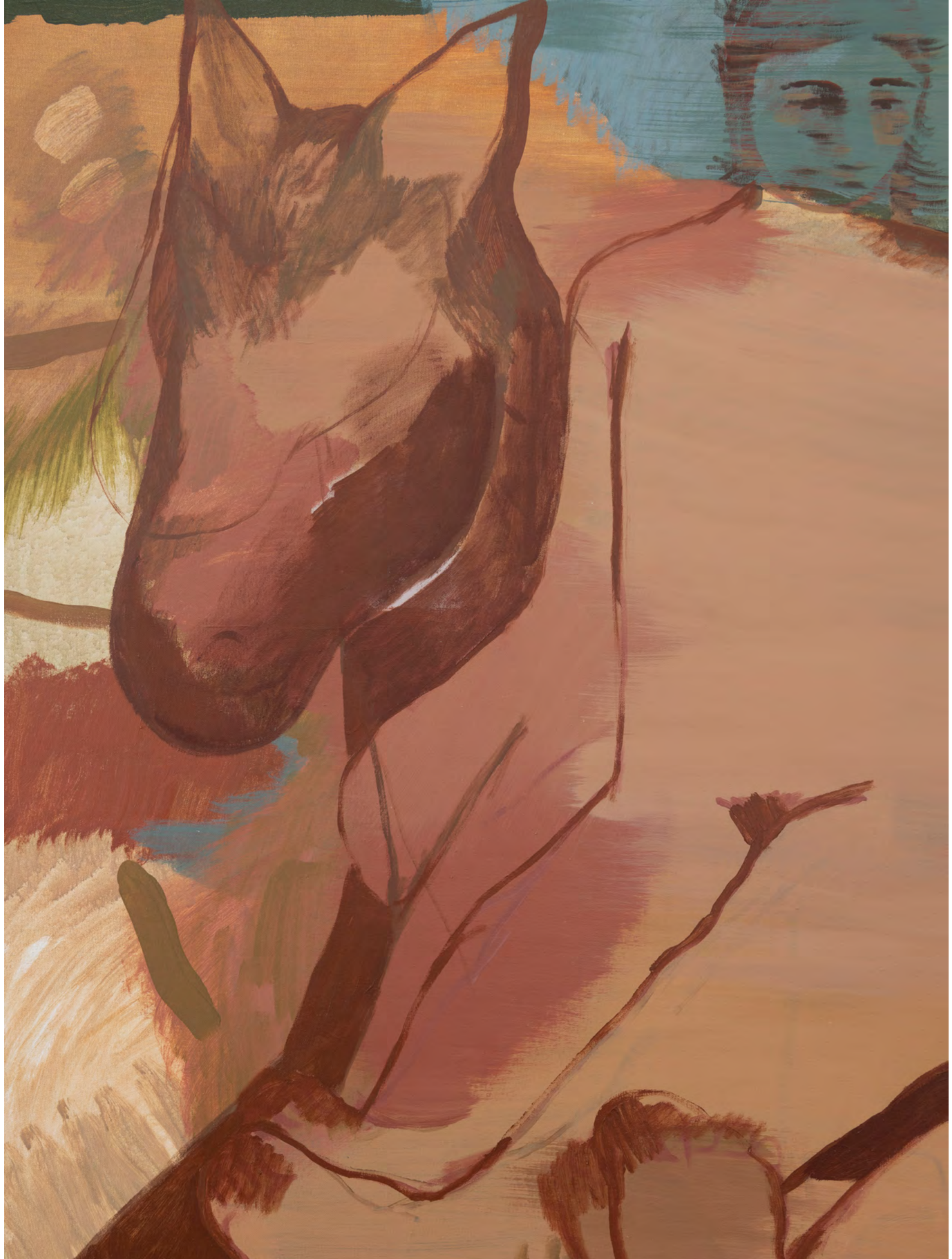
Espantaocells, 2024
Óleo sobre tela / Oil on canvas
198 x 108 cm



Hem passat un núvol, *2024*
Acrílico sobre tela / Acrylic on canvas
200 x 150 cm









‘Dalt, la serra’ Rita Sala. Ana Mas Projects, Hospitalet de Llobregat, Barcelona, 2024 © Photo: Roberto Ruiz





‘Dalt, la serra’ Rita Sala. Ana Mas Projects, Hospitalet de Llobregat, Barcelona, 2024 © Photo: Roberto Ruiz

Tallem per aquí, 2024
Óleo sobre tela / Oil on canvas
198 x 160 cm







‘Dalt, la serra’ Rita Sala. Ana Mas Projects, Hospitalet de Llobregat, Barcelona, 2024 © Photo: Roberto Ruiz



En el somni eres molsa, 2024
Óleo sobre tela / Oil on canvas
198 x 168 cm





‘Dalt, la serra’ Rita Sala. Ana Mas Projects, Hospitalet de Llobregat, Barcelona, 2024 © Photo: Cristian Herrera Dalmau



Amb telescopi, 2024
Óleo sobre tela / Oil on canvas
300 x 330 cm





‘Dalt, la serra’ Rita Sala. Ana Mas Projects, Hospitalet de Llobregat, Barcelona, 2024 © Photo: Cristian Herrera Dalmau



‘Dalt, la serra’ Rita Sala. Ana Mas Projects, Hospitalet de Llobregat, Barcelona, 2024 © Photo: Cristian Herrera Dalmau



A qui li toca , 2024
Óleo sobre tela / Oil on canvas
200 x 288 cm





Depèn del dia , 2024
Óleo sobre tela / Oil on canvas
198 x 138 cm





‘Dalt, la serra’ Rita Sala. Ana Mas Projects, Hospitalet de Llobregat, Barcelona, 2024 © Photo: Roberto Ruiz



‘Dalt, la serra’ Rita Sala. Ana Mas Projects, Hospitalet de Llobregat, Barcelona, 2024 © Photo: Roberto Ruiz



Dalt, la serra, 2024
Óleo sobre tela / Oil on canvas
50 x 65 cm

Rita Sala Treig I Barcelona, 1994

Bio

CAST

Rita Sala Treig vive y trabaja actualmente en Barcelona. Graduada en Bellas artes por la Universitat de Barcelona, Máster en Curadoría: exposiciones, diseño y espacios en EINA, y actualmente cursando el Grado en Humanidades de la UOC. Combina su práctica artística con la participación en proyectos. Así, desde el 2021 forma parte del colectivo que gestiona, coordina y comisaría el espacio expositivo La Butxaca Màgica.

Durante los últimos años ha estado investigando sobre la necesidad humana de significar el espacio que se ocupa y se rodea, y de encontrarle un sentido. Desde aquí se plantea la pintura configurando un espacio que al mismo tiempo que es contenido, contiene unas figuras que funcionan como fondo y un fondo que es figura. Su práctica pictórica es una constante investigación acerca de las narrativas de las imágenes y los lenguajes. Su obra se construye entorno unas narraciones pictóricas que se van alternando y superponiendo, que circulan y se relacionan a través de diferentes localizaciones, niveles y puntos de vista. Unas idas y venidas, entre cuestiones abstractas y cotidianas, que señalan lo mismo: los seres humanos y su actividad, los pensamientos y los afectos, los recuerdos y las historias de vida.

ENG

Rita Sala Treig lives and works in Barcelona. Graduated in Fine Arts from the University of Barcelona, she holds a Degree in Humanities from the UOC and a Master's Degree in Curatorship: exhibitions, design and spaces from EINA. She combines her artistic practice with other participation in projects. Thus, since 2021 she has been part of the group that manages, coordinates and curates La Butxaca Màgica exhibition space.

In recent years she has been researching the human need to signify the space one occupies and surrounds with, trying to find a meaning. From here, her painting are configured as a space that at the same time as being contained, contains figures that function as a background and a background that is, at the same time, figure. Her pictorial practice is a constant investigation into the narratives of images and languages. Usually, she builds her works around pictorial narratives that alternate and overlap, circulate and relate through different locations, levels and points of view. Some comings and goings, between abstract and everyday issues, that point to the same thing: human beings and their activity, thoughts and affections, memories and life stories.

CAT

Rita Sala viu i treballa actualment a Barcelona. Graduada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, Màster en Curadoria: exposicions, disseny i espais a EINA, i actualment cursant el Grau en Humanitats a la UOC. Combina la seva pràctica artística amb la participació en projectes curatorials. Així, des del 2021 forma part del col·lectiu que gestiona, coordina i comissaria l'espai expositiu La Butxaca Màgica.

Durant els últims anys ha estat investigant sobre la necessitat humana de significar l'espai que s'ocupa i s'envolta, i de trobar-hi un sentit. Des d'aquí es planteja la pintura configurant un espai que al mateix temps que és contingut, conté unes figures que funcionen com a fons i un fons que és figura. La seva pràctica pictòrica és una constant investigació entorn de les narratives de les imatges i els llenguatges. La seva obra es construeix sobre unes narracions pictòriques que es van alternant i superposant, que circulen i es relacionen a través de diferents localitzacions, nivells i punts de vista. Unes anades i vingudes, entre qüestions abstractes i quotidianes, que assenyalen el mateix: els éssers humans i la seva activitat, pensaments i afectes, records i històries de vida.



Rita Sala a Ana Mas Projects , Hospitalet de Llobregat, Barcelona, 2024 © Photo: Carlota Vidán López

Exposiciones individuales / Exposicions individuals / *Solo exhibitions*

2024 *Dalt, la serra. Art Nou 2024. Ana Mas Projects. Barcelona, España*
2024 *Today / Tomorrow (section). Comisariado: Mariella Franzoni. Cape Town Art Fair. Cape Town, South Africa*
2023 *Figura satèl·lit. Comisariado: Margot Cuevas. Racoon Projects. Barcelona, España.*

Exposiciones colectivas / Exposicions col·lectives */ Group exhibitions*

2023 Hooting from the Shelter. Bio Gallery, Seoul
Ana Mas Projects en CAN Ibiza. Junto a Damaris Pan, Omar Velázquez y Onka Allmayer-Beck. Ibiza España.
Ple de forats. Comisariado: Elia Bagó, Marta Echavez y Sara Torres. Centre d'Arts Santa Mònica. Barcelona, España.
Los límites que habito. Junto a Juan Diego Thielen. La Cera13. Barcelona, España
Girar l'esquena. Junto a Irene Brok, Laia Garcia and Rita Sala. Comisariado: Patricia Feliu, Anna Sevilla y Ainara Revuelta. La Butxaca Màgica. L'Hospitalet, Barcelona, España
2021 Bauen: palpem ecos i murmuris. Fundació Felícia Fuster. Barcelona, España
Estètiques de la proximitat. Fundació Vila Casas. Barcelona, España

Premios y reconocimientos / Premis i reconeixements / Grants and awards

2019 Primer Premio. Mutua Catalana. Tarragona, España
Mención de Honor Bienal Iberoamericana d'Obra Gràfica a Càceres, España

Colecciones / col·leccions / collections

Patrim – Facultat de Belles Arts. Universitat de Barcelona, España.
Colecciones privadas / private collections: Barcelona, Paris, Vienna, Sidney.

ANA MAS
PROJECTS

Información de contacto

www.anamasprojects.com
+34 936 33 74 75
C/ Isaac Peral 7, 08902,
L'Hospitalet de Llobregat (Barcelona)

Eduard García
Gallery Manager
coordinacion@anamasprojects.com

Beatriz Escudero
Artistic Programming and Artists Liasion
beatriz@anamasprojects.com

© 2024 Ana Mas Projects



'Dalt, la serra' Rita Sala. Ana Mas Projects, Hospitalet de Llobregat, Barcelona, 2024 © Photo: Christian Herrera Dalmau